

53. קטע מנאומו של היטלר מ-30 בינואר 1939*

... לנגד עינינו מתגלה מחזה מביש, כשהעולם הדמוקרטי כולו, המרעיף רחמיו על העם היהודי המסכן והמעונה, עומד קשוח מול חובתו הבלתי מעורערת לעזור. הטענות המובאות להצדקת העדר כל עזרה אינן אלא מצדיקות אותנו הגרמנים ואת האיטלקים.

הנה אומרים:

1. "אנחנו", כלומר הרמוקרטיות, "איננו מסוגלים לקלוט את היהודים" והרי באימפריות האלו אין צפיפות האוכלוסייה עולה על 10 נפשות לקמ"ר, ואילו גרמניה חייבת לפרנס 135 נפש על קמ"ר, ועם זאת להיות מסוגלת לקלוט אותם.

2. מצהירים: איננו יכולים לקבל אותם, אלא אם כן יצוידו—למשל על-ידי גרמניה—בסכום כסף מסוים כהון להגירה.

והרי במשך מאות בשנים היתה גרמניה טובה מספיק לקלוט יסודות אלה, שלא היה להם דבר זולת מחלות מדבקות סניטריות ופוליטיות. מה שהעם הזה מחזיק כיום, נרכש על חשבון העם הגרמני הלא כל-כך ערמומי, בעזרת מניפולציות שפלות ביותר.

היום אין אנו אלא מתקנים מה שהעם הזה גרם באשמתו. בעבר, כאשר הפסיד העם הגרמני את כל חסכוניותו, פרי עמל ישר של עשרות בשנים,

בעקבות האינפלציה שהיהודים זממו וביצעו; כאשר גול העולם מאת העם הגרמני את רכושו בחו"ל; כאשר הפקיעו את כל הרכוש הקולוניאלי שלנו—או, כנראה, עוד לא השפיעו על המדינאים הדמוקרטיים שיקולים פילנטרופיים אלה השפעה מכרעת.

היום אני יכול רק להבטיח לארונים האלה, שהודות לחינוך הברוטלי שהעניקו לנו הדמוקרטיות במשך 15 שנה, אנחנו חסונים נגד כל הרגשות הסנטימנטליים האלה. בעינינו חזינו, שלאחר שמתו מרעב וחוסר אמצעי קיום יותר מ־800,000 ילדים מקרב עמנו, עוד גולו מאתנו קרוב למיליון פרות חולבות, על-פי סעיפיו האכזריים של תכתיב שכפו עלינו שליחי ההומניזם והדמוקרטיה המערביים,—כחווה שלום.

בעינינו חזינו, כיצר יותר ממיליון שבויי מלחמה גרמנים הוחזקו, ללא סיבה, שנה נוספת בשבי. נאלצנו לסבול את עקירתם של יותר ממיליון וחצי גרמנים מנחלתם וקניינם באזורי הספר שלנו וגירושם, בשוטים, כשכל רכושם הוא מה שמכסה את עורם.

נאלצנו לסבול, שקרעו מאתנו מיליון מבני העם, מבלי לשמוע את קולם ומבלי להשאיר להם אמצעי קיום מינימליים.

... יכולתי להוסיף אל אלה תריסר דוגמאות מחרידות. יניחו לנו עם ההומניזם שלהם. העם הגרמני איננו רוצה שענייניו ייקבעו ויוכרעו על-ידי עם זר. צרפת לצרפתים, אנגליה לאנגלים, אמריקה לאמריקאים וגרמניה לגרמנים.

אנו נחושים בדעתנו להפסיק את הסתננותו של עם זר, שידע להשתלט על כל עמדות הניהול, נחושים אנו לסלק את העם הזה. ברצוננו להכשיר את עמנו לתפוש עמדות הנהגה אלה. יש לנו מאות אלפים של בני איכרים ופועלים מהאינטליגנטים ביותר. נדאג לחינוכם, וכבר הגנו מחנכים אותם, והיינו רוצים שהם, יחד עם יתר שכבות העם המשכילות, יאחזו בעמדות בכירות במדינה, ולא בני עם זר לנו.

ומעל הכל התרבות הגרמנית, כפי שאומר השם, היא גרמנית ולא יהודית, ועל-כן ניהולה והטיפול בה יופקדו בידי עמנו. כאשר זועק העולם כולו, בצביעות, נוכח גירושם הברברי של יסודות אלה, שהם בעלי ערך רב ביותר ושאין שווה להם מבחינה תרבותית, אז אין לנו אלא לתמוה על המסקנות שהעולם מסיק מכך.

כמה טובה היו צריכים להכיר לנו, על שאנו משחררים את נושאי התרבות

הנהדרים האלה ומעמידים אותם לרשות העולם מחוץ לגרמניה. אחרי הצהרותיו הוא, אין העולם יכול להעלות אף סיבה אחת, תירוץ לסירובו לקבל בארצותיו את האנשים האלה, בעלי הערך המעולה. יתירה מזו, אין להבין מדוע מטילים עלינו דווקא את הגזע הזה, בה בשעה שהמדינות המתפעלות כל-כך מן האנשים הנפלאים האלה, דוחות את קבלתם בארצותיהן במיני תירוצים משונים. אני סבור שיש לפתור בעיה זו, וככל שנקדים כן ייטב.

אכן, אירופה לא תשקוט, כל עוד השאלה היהודית לא סולקה. ישנה אפשרות סבירה שבבעיה זו תיווצר, במוקדם או במאוחר, תמימות דעים באירופה, אף בין עמים שבררך כלל לא היו מגיעים על נקלה לידי הסכמה. ישנם בעולם שטחי התיישבות לרוב, אך אחת לתמיד יש להפריך את הדעה, שהאל כאילו הועיד את העם היהודי לחיות, באחוזים מסוימים כטפילים בגופם של עמים אחרים ולנצל את עבודתם היצרנית. היהדות תצטרך להתאים את עצמה לפעילות ישרה ובונה, כמו עמים אחרים, אחרת תאבד במשבר בעל עוצמה ללא תיאור.

ודבר אחד הייתי רוצה לומר ביום זה, הראוי לזכירה לא רק לנו הגרמנים: במרוצת חיי הייתי לעתים קרובות נביא ולרוב לעגו לי. בימי מאבקי לשלטון היה זה, בראש ובראשונה, העם היהודי שקיבל נבואותי בהתפרצויות צחוק, כאשר אמרתי, שיום אחד אקבל על עצמי את הנהגת המדינה והעם הגרמני, ואז אפתור, בין היתר, גם את הבעיה היהודית.

סברני שגלי צחוק אלה של היהדות כבר נחנקו בינתיים בגרונם. היום ארצה שוב להתנבא: אם יעלה בידי יהדות הממון הבינלאומית באירופה ומחוצה לה לדרדר את העמים, פעם נוספת, למלחמה עולמית—אזי לא תהיה התוצאה בולשביזציה של העולם ועמה ניצחון היהדות, אלא השמדת הגזע היהודי באירופה...

אין העמים מוכנים למות בשדות הקרב, כדי שהגזע הבינלאומי הזה, חסר השורשים, ירוויח מעסקי המלחמה וישביע את תאוות הנקמה התנכית שלו. על הסיסמה היהודית: "פרוליטרים מכל הארצות התאחדו!" תתגבר הכרה נעלה יותר, דהיינו: עובדים ויוצרים מכל העמים, הכירו את אויבכם המשותף!